

РЕШЕНИЕ

№ 849

гр. Пловдив, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20235300501229 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано по въззивна жалба, подадена от ОД на МВР- Пловдив, чрез пълномощника по делото юрисконсулт И. П., против Решение №677 от 16.02.2023г., постановено по гр.д.№15033 по описа за 2022г. на Районен съд- Пловдив, XV гр.с., с което жалбоподателят е осъден да заплати на С. А. С., ЕГН ***** сумата от 1807,10 лева, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 181 часа за периода 20.09.2019 г. – 20.09.2022г. получени в резултат на преизчисляване на положени часове нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.10.2022г., до окончателното заплащане на задължението, сумата от 420 лева-разноски по делото за адвокатско възнаграждение, а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд- гр. Пловдив- сумата от 72.38 лева- държавна такса и сумата от 100 лева- възнаграждение за ССЕ.

Във въззивната жалба са релевирани подробни оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Искането към въззивния съд е за неговата отмяна в обжалваната част и постановяване на ново по същество на правия спор, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна С. А. С., чрез адвокат Д., с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Моли се първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

Пловдивският окръжен съд след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното: Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е

насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Производството пред РС е образувано по иск с правна квалификация по чл. 178, ал. 1, т. 3, чл. 179, ал. 2 ЗМВР, предявен от С. А. С. срещу ОДМВР Пловдив, за заплащане на сумата в размер на 1807.10лева, представляваща възнаграждения за положен извънреден труд за периода 20.09.2019 г. – 20.09.2022г. получени в резултат на преизчисляване на положени часове нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.10.2022г., до окончателното заплащане на задължението. Ответникът оспорва основателността на предявения иск. Счита, че е неприложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 на МС от 17.01.2007г. като специална спрямо ЗМВР. Поддържа се, че през процесния за делото период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. /впоследствие отменена/ и Наредба №8121з-908 от 02.08.2018г. , с които изчерпателно се регламентирали отчитането и компенсирането на положения от държавните служители на МВР извънреден труд и нощен труд, поради което липсвало основание за приложение на друг нормативен акт по аналогия.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивният съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./ В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК/. В конкретния случай обжалваният акт е валиден и допустим. Пред настоящата инстанция не са събрани доказателства за новооткрити или новонастъпили факти, поради което съдът постановява съдебният си акт на база събраните пред първата инстанция доказателства, като след преценката им направи следните правни изводи:

Страните не спорят за обстоятелствата, които се установяват и от събраните по делото доказателства, че в исковия период между тях е съществувало служебно правоотношение, възникнало на основание Закона за МВР, като ищецът е изпълнявал длъжността *** в група „****“ на сектор „****“ към ***Пловдив при ОД на МВР-Пловдив. От заключението на приетата по делото съдебносчетоводна експертиза се установява, че в спорния период ищецът е положил общо 1265 часа нощен труд. Ищецът твърди, че тъй като съгласно КТ нормалната продължителност на работното време през нощта е до 7 часа, то положеният от него нощен труд следва да бъде преизчислен с коефициент 1,143 спрямо нормалната продължителност на работното време от 8 часа дневно, както е предвидено в чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Спорният въпрос между страните е правен – дали нощният труд следва да бъде преизчисляван в часове дневен такъв, така както се претендира от ищеца, умножавайки го с коефициент 1, 143 и следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, съответно да се начисли и заплати като такъв. Следователно, спорът между страните е по приложимото право – дали по отношение служителите на МВР са приложими правилата на КТ, респ. на чл. 9, ал. 1, 2 и 3 от НСОПЗ, относно заплащането на нощния труд. Отговор на този въпрос е даден с Тълкувателно решение от 15.03.2023 г. по тълкувателно дело № 1/2020 г. на ОСГК, съгласно което при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на МВР не са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/, и следва да се прилагат разпоредбите

на специалния ЗМВР, и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. В мотивите на ТР е прието, че ЗМВР е специален нормативен акт, регламентиращ на служителите, работещи в системата на МВР, което обосновава различен метод на правно регулиране на работното време и трудовото възнаграждение, и в него няма препращаща норма, която да даде основание за субсидиарно прилагане на разпоредбите на КТ и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, в т. ч. и НСОПЗ. Прието е, че в ЗМВР няма празнота относно продължителността на работното време на служителите на МВР, изразено в брой на часовете, извод за което се налага от анализа на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР. Съпоставката на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 от ЗМВР с чл. 140 от КТ показва, че разпоредбите на ЗМВР установяват по-голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение. Различието – установената с разпоредбите на ЗМВР по-голяма продължителност на работното време на нощния труд за служителите на МВР се аргументира с основните функции на МВР, регламентирани в чл. 2, ал. 1 от ЗМВР. Разпоредбите на чл. 179 и чл. 187, ал. 9 от ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и редът за полагане на нощен труд, включително отчитането му и заплащането да се извършват със съответните актове – наредба и заповед. С последната, представляваща индивидуален административен акт, се предвижда министърът на вътрешните работи да определя възнаграждението и размера на положен нощен труд. Липсата в издадените наредби на правило като това на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. Посочено е, че прилагането на НСОПЗ към служебните правоотношения не би обезпечило постигането на законовата цел за реализиране на служебното правоотношение за осъществяване на държавната власт. Методите за регулиране на отношенията и заложената в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта – "8 часа дневно", независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня или през нощта. При разработването и приемането на ЗМВР, законодателят е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсират със съответните компенсаторни механизми. Посочено е, че неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсират със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време – чл.178,ал.1,т.1 ЗМВР, по - голяма основен платен годишен отпуск чл.189,ал.1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл.234,ал.1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл.187,ал.5 ,6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл.69,ал.2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд чл.69 КСО/ и др. Разяснено е, че посоченото разрешение съответства и на правото на ЕС, като с решението на Съда на Европейския съюз по дело № C-262/20 е прието, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава - членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т. 80/. С оглед дадените с горепосоченото тълкувателно решение задължителни за съдилищата разяснения, следва да се приеме, че не е налице основание положените от ищеца в процесния период часове нощен труд да бъдат

преизчислявани в дневен такъв с коефициент 1, 143, както се претендира от ищеца, поради което предявения иск е неоснователен.

Като е достигнал до различни от горните правни изводи, първоинстанционният съд е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, като вместо това иска бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят направените във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева и за внесена държавна такса в размер от 85 лева, както и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство в размер от 100 лева.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение №677 от 16.02.2023г., постановено по гр.д.№15033 по описа за 2022г. на Районен съд- Пловдив, XV гр.с., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. А. С., ЕГН ***** против ОД на МВР- Пловдив, иск за заплащане на сумата от 1807,10 лева, представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 181 часа за периода 20.09.2019 г. – 20.09.2022г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.10.2022г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА С. А. С., ЕГН *****, да заплати на ОД на МВР- Пловдив, сумата от 285 лв. (двеста осемдесет и пет лева), представляваща направени разноски в първоинстанционното и въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____